

A close-up photograph of a pink bird, likely a frigatebird, showing its head and neck. The bird's eye is visible, and its feathers are a soft, pale pink color. The background is a blurred green.

REBECKA VIK

**Atlantis
till
Hawai'i**

REBECCA VIK

**Atlantis
till
Hawai'i**

Tidigare utgivning

Mäster Grå 2007, *Pans rike* 2010, *Mossdvärgarna* 2016 på Solrosens Förlag

Efter Ragnarök 2020 på Förlagshuset Siljans Måsar

ISBN 978-91-519-0183-1

© Tre Världar/Rebecka Vik, 2021

www.trevarldar.se

Materialet i denna bok är skyddat av upphovsrättslagen.

Illustrationer samt författarfoto: Rebecka Vik

Omslagsfoto: framsida och rygg Ann-Christine Sporrong,
baksida Malin Valentin

Grafisk form: Lilla blå tornet

www.lillablatornet.se

Tryck: Jelgavas Tipogrāfija, 2021

www.jt.lv

*Atlantis till Hawai'i är en roman
men de flesta minnena och inre händelserna
är beskrivna exakt som författaren upplevt dem*

*Leia var hennes namn när hon levde på Atlantis
Sagan om systemen och brodern är ritningen
eller planen för hennes nuvarande liv
I Sverige och på Hawai'i
där hon lever nu kallas hon Viktoria*

Innehåll

Del 1

Barndom	11
Vuxenliv	14
Viktoria sammanfattar	18

Del 2

Skogens frihet	23
Byn och brottet	26
Barnträdgården	29
Mognad	31
Leffe skriker	34
Laboratoriet	38
Avgrunden öppnas	41

Del 3

Virvel	45
Leias motstånd	46
Sofistikerad forskning	48
Ädel essens	51
Drömmar och mellantillstånd	53
Den åtråvärda fångas	57
Död och helande vila	60
Den lilla	63
I skärvor	66
Oro i pyramiden	68
Jubel i laboratoriet	72
Finns det en mening?	73
Imperiets fall och ögats öde	75

Del 4

Fånge i flamingozonen	81
Bön till stjärnorna	85
Bästa medicinen	88
Släppa klänningen	92
Fake it till you make it	94

Del 5

Aloha Kona	99
Under presenningen	102
Städkärningen	107
Jaga paradiset	110
Utslängd	113
Mer än en mjåkig svensk	117

Del 6

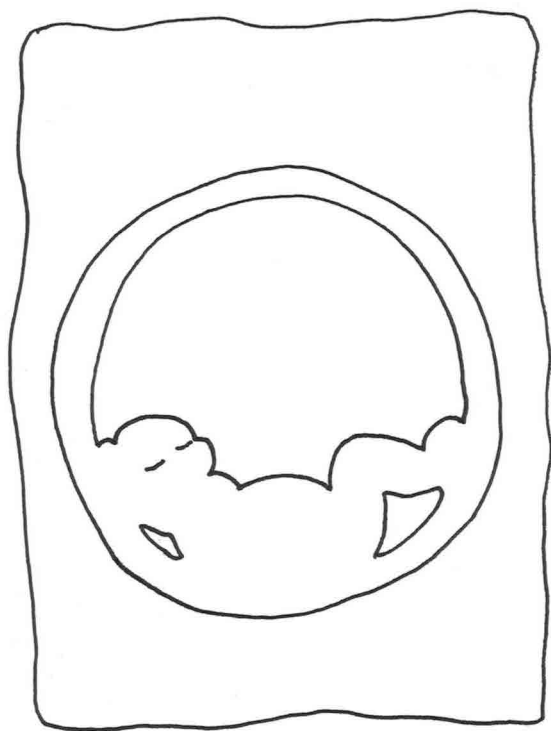
Jakten på Pele	123
Lavatunneln	127
Att bli Hawai'i	134
På britsen hos Mu	136
Möta banemannen	139
Nålsögat Kristus	144
Förlåtelse	149
Spärren är borta	152

Del 7

Delfin och delfinerna	157
Första båtturen	159
Möte i det blå	162
Lösa rigida system	165
Kapa ett ledband	169
Lyhörd kärleksakt	173
Flamingo	175
Livets form	180
Epilog	185
<i>Hawaiiska</i>	193
<i>Litteratur</i>	195
<i>Tack</i>	197

Barndom

Mellan högresta, mörka granar strövade en flicka. Fötterna rörde sig mjukt på det vissna, gulnade fjolårsgräset och hennes blick svepte runt vintertorra gräsvippor, över tuvor och in mellan dovt bruna stammar. Mot huden kändes inte minsta vindil och träden bredde lugnt ut sina breda, tunga armar en bit över mark som om de i all stillhet ruvade på något. Hon böjde huvudet, föste med handen undan lite blont hår och kikade in i dunklet under granarna där hon urskiljde flera stora myrstackar med branta sidor.

Ute i ljusningen mellan träden fångades hon av något rött som rörde sig en bra bit bort. Förvånad stannade hon, sträckte på halsen och med stora ögon såg hon hur det röda i lätta rörelser förflyttade sig än hit och än dit, nästan som en insekt. Utan att veta vad det var började hon att le och det pirrade till i magen. Hon ville leka och ta sig till det där röda det fortaste hon kunde.

Skuttande och springande såg hon hur det röda hoppade och snurrade som i dans. Var det en skalbagge? Hon skrattade. Nej, det var ingen insekt. Nu såg hon att det var en pojke från topp till tå klädd i rött. Runt honom hade granarna gett vika och det han rörde sig på var en frusen tjärn. Ivrigt och med full inlevelse åkte han skridskor. Armarna svängde medan han skickligt svepte fram, hoppade jämfota och gjorde piruetter.

Med andan i halsen kom hon fram till iskanten och stannade. Klingande pinglor hördes från pojken och långa flickar släng-

de från hans mössa när han tvärt vände och kom emot henne. Med några lätta tag på skridskorna var han framme och leende sträckte han ut händerna. Ögonen var mörka och intensiva, munnen bred och generös, kinderna friskt rödblommiga. Han såg ut att sjuda av idéer och upptåg. Det var narrkläder han hade, sydda i slitstark, sidenfodrad sammet. Nedanför det bruna bältet slutade jackan i en rad flikar med varsin pingla och även mössans tre "åsneöron" hade pinglor. Trots att hon aldrig tycktes ha sett honom kändes han så välbekant att hon kallade honom brodern.

Flickan, som vi för enkelhets skull kan kalla systemen, klev fram emot honom. Stegen fick det att knastra i iskanten, hon tittade ner och såg att även hon hade skridskor. Tacksamt tog hon tag i broderns händer och stapplade framåt. Ovan som hon var halkade hon genast och höll på att falla baklänges men brodern parerade skickligt och skrattande drog han henne vidare ut på isen. Med ett ordentligt tag om henne visade han hur hon skulle röra fötterna. Strax slant hennes fot, hon drattade på baken och då gjorde han det också varpå båda skrattade så de kiknade. Vips var han uppe igen, tog tag i systemens händer och hjälpte henne på fötter. De åkte tätt ihop eller hand i hand, skyndade rakt framåt, svängde, snurrade, fnissade, föll, gapskrattade, började på ny kula och njöt i fullaste drag. Ett tag försökte de sig på piruetter men då trillade de mer än någonsin, vek sig av skratt, kom på fötter och trillade igen. Den lilla dammen var deras liv.

Till sist hade de åkt klart och fick lust på något nytt. Nu ville de ut i skogen. Brodern gick lite före och de höll varann i hand. Dammen och skridskorna lämnade de bakom sig och banade sig väg mellan träden. Gräset byttes mot mossa och blåbärsris; granarna avlöstes av tall, enbuskar och björkar. I en ljusning kom de ut på ett utsiktsberg. Nedanför sig såg de en dal med en stor sjö breda ut sig och omkring den låg ett böljande land-

skap. Längst fram vid bergets brant såg de att sjön åt ena hållet sträckte sig ända till horisonten.

Tillbaka i skogen knatade de vidare en bit ifrån bergskanten. Under vandringens gång hade de vuxit och nu var de tonåringar. Där marken sluttade nerför fick benen fart och de sprang skrattande bredvid varann. Ibland balanserade de på kullfallna träd, hoppade bock över stenar eller föll handlöst i den mjuka mossan. De makade sig tätt intill varann, myste och såg upp i trädkronorna.

Vuxenliv

Leende och andfådda nådde de bergets fot och där tog skogen tog slut. Marken planade ut och var täckt av snö. Hand i hand vadade de framåt och rundade videsnår och ruskor av prassligt gräs. Systemen förstod att de stod i strandkanten för nu såg hon ett snötäckt fält framför sig. Hon och brodern hade lekt färdigt, ungdomen var förbi och de hade blivit vuxna. Han gick före ut på isen och hon tänkte för sig själv:

– Brodern vill nog visa mig något. På andra sidan kanske det ligger ett slott.

Narrkläderna hade han lagt av och istället bar han en tunika och byxor av grov, naturvit bomullsväv. Runt midjan hade han ett brunt bälte som höll ihop tunikan. Systemen såg upp längs hans rygg och njöt av hans vackra hållning, ungdomliga skönhet och det blonda, axellånga håret som rörde sig när han gick. Själv var hon klädd i en fotsid klänning av lika ljus men tätare väv och den föll vackert runt benen. I midjan bar hon ett brett bälte med ett stort, runt silverspänne. Hennes svarta, lockiga, midjelånga hår föll fritt ner på ryggen.

Målmedvetet satte brodern kurs på motsatta stranden och hon pulsade efter och försökte kliva i hans fotspår. I sakta mak tog de sig, steg för steg, allt längre ut på sjön, fortsatte envetet tvärs över och kom i sinom tid fram till andra sidan. Där gick de upp för strandbrinken och brodern ledde henne till en trappa som i rak linje gick upp för en brant. Det var en vit stentrappa, troligen av marmor, men hon visste inte vart den ledde. När hon

tittade upp såg hon inget slut men hur som helst började de gå. Brodern något trappsteg före, hon efter.

Tyst stretade de uppåt, fot för fot för fot. Uppgången såg ut att vara oändlig, lunken var monoton och hennes bröst började fyllas av hopplöshet. På första avsatsen ökade olusten till en väldig rädsla. Hon vågade inte gå vidare, släppte sin vägvisare och drog sig undan till kanten av trappan. Med huvudet bortvänt och ryggen krökt övermannades hon av en allt större skräck, hon gick ner på huk och kurade ihop sig. En vacker fågel på väg att fjättras och låsas in. Brodern vände, tog några skyndsamma steg nerför och satte sig på huk invid henne. Mjukt lade han sin varma arm om hennes rygg och slöt handen runt den spända, uppdragna axeln. Med andra handen drog han undan några mörka lockar från hennes ansikte, böjde fram huvudet och försökte få ögonkontakt. Leende och med mild röst talade han lugnt och vänligt. Han lirkade och lockade, men orden nådde inte fram. Systemens sinnen var stängda och den spända kroppen avvärjande.

Trappan utan slut gjorde henne skräckslagen. Rak, konstgjord, ändlös. Och hon som bara skulle gå och gå i all evighet. Hon lyfte blicken för att söka broderns ögon men det hon såg fick hennes inre att frysa till is. Brodern hade ändrat form och såg uppblåst och överklig ut. Likt en spegling i vatten flöt det ut åt sidorna och konturerna löstes upp. Systemen ville även rygga bort från honom, men trots att hon var förlamad av rädsla kände hon djupt inom sig en förvissning att brodern egentligen var lika snäll och vacker som förut. Var det hon själv som frammanade allt det här? Hon försökte tänka.

– Är jag förhäxad? Det vill jag inte. Jag vill se brodern som han verkligen är!

Med all kraft hon kunde uppamma tvingade hon sig att titta rakt in i det vanskapta ansiktet. Hon fick inte väja utan stirra-

de envist vidare samtidigt som den dimlika kroppen sakta drog ihop sig. Det groteska gav vika, formen och konturerna framträdde tillsammans med det vänliga leendet och de kärleksfulla ögonen. Nu såg han ut som vanligt igen, som hennes älskade broder.

De ville båda gå vidare men hennes kropp var tung och det var svårt att förmå den att röra sig. Långsamt och med stor möda försökte hon ta sig ur sitt fängelse, lyfte foten en aning, släpade den en liten bit och satte ner den. Sakta fick hon den andra att följa. Ett litet steg. Och ett till. Brodern stöttade och uppmuntrade och sakta kom hennes kropp igång och fungerade allt bättre. Slutligen kunde de röra sig uppför i normal takt igen.

En bra bit knatade de på, stadigt vidare. Hon frågade sig aldrig varför trappan låg där, vart den ledde eller varför de behövde gå i den, utan bara gick. Det är ju vad man gör i trappor.

Med ens förvånades hon över hur diffusa trappstegen tedde sig. Hon kunde inte se dem klart längre och märkte att hon fick svårt att andas. Temperaturen hade stigit. Luften dallrade som i en hägring eller som i hettan ovanför en eld och den fylldes av ett obehagligt rött sken. Den kvävande värmen steg ytterligare och hon greps av panik. Återigen var hon fången, nu i en slags vidrig eld som ansatte henne från alla sidor. Lamslagen och utan förmåga att finna en väg ut leddes hon av brodern till en rektangulär sten i kanten av trappan. Där satte de sig mitt emot varann så tätt samman de kunde och höll om varann. På alla sidor omgavs de av den fasansfulla röda hettan, systemen borrhade in sina fingrar i hans tunika, klamrade sig fast och höll sitt huvud tätt intill hans. Brodern var hennes enda hopp.

Efter en god stund gav hennes rädsla vika, atmosfären klarnade och, undan för undan, sjönk temperaturen och landade till sist på det normala. De två reste sig, tog varann i hand och fort-

satte att sträva uppåt. Men bara en liten bit. Plötsligt svängde brodern av från trappan och de kom ut i naturen.

Systemen fyllde lungorna med skogsluft och såg förtjust på de glest stående tallarna och markens lingonris och gräs. Hon andades ut, följde brodern och ställde sig bredvid honom på en berghäll. Där hade de god utsikt över landskapet. Sjön nere i dalen sträckte sig mot sydost och mitt emot syntes utsiktsberget de varit på som barn.

Viktoria sammanfattar

Nu ska jag berätta om nio månader av mitt liv. Bråket med Leffe, uppsägningen och kroppens krasch var början på det hela och sedan kom helvetesmånaderna. Ingen lär väl vara intresserad av helvetet så den biten kortar jag ner. Förresten kommer jag inte ihåg speciellt mycket och vill det inte heller. Ingen som lyckats ta sig ur helvetet vill väl minnas, speciellt om det handlar om ett personligt, trångt och unket helvete *med tortyr*.

Nio månader låter som en graviditet och det är så jag vill se det. Från helvetets kolsvarta mörker fortsatte jag genom en oändligt långdragen, grå gryning med pyttesmå framsteg, stora förhoppningar, idog träning, många förberedelser och en väldigt längtan. Den delen ska givetvis också hållas kort men det ger sig självt, för det finns inget att berätta. Till sist kom i varje fall belöningen. Finalen.

Framför mig tonar en gigantisk, rund, grön prinsesstårta fram dekorerad med rosa marsipanfåglar. En hel hop flamingos med graciöst sträckta halsar och vingar. Har de precis landat på den gröna ön eller är de på väg att lyfta? Belöningen är paradiset! Min berättelse handlar i korthet om resan från helvetet till paradiset.

Men först tänker jag berätta lite om min bakgrund. Barn domen var okej och tonårstiden någotsånär lugn. Jag seglade igenom den ständigt förälskad i söta pojkar eller vackra unga män. Dittills hade jag varit kärnfrisk men i slutet av puberteten tappade jag hår. Kanske ett första tecken? Framåt slutet av

lärarhögskolan blev jag sjuk, vallfärdade till sjukhus, tog medicin och fick med tiden flera diagnoser. Ont i kroppen och, som prickken över i, kliande eksem. Med min dåvarande sambo fick jag fyra barn och vi höll ihop i tretton år. Vi bodde i en villaförort men efter separationen fick det duga med lägenhet.

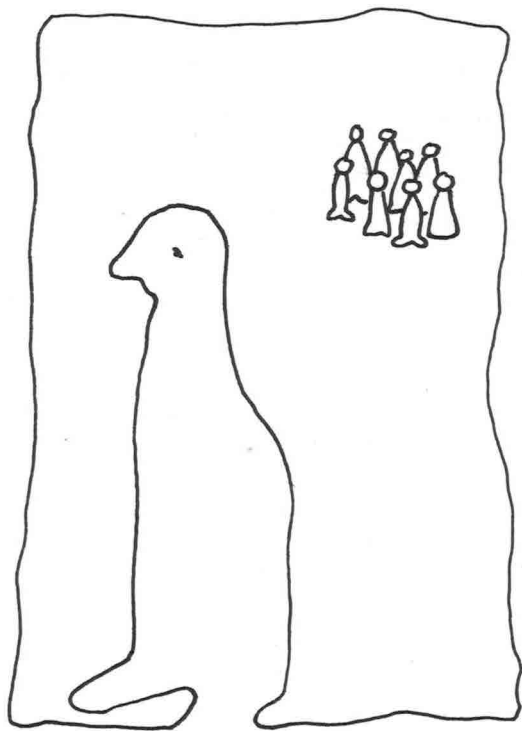
Som ung jobbade jag som engelsklärare på grundskolan men när fjärde barnet var på väg halkade jag in på en tjänst i receptionen på en tandläkarmottagning. Det var skönt med ett lite lugnare jobb men var tänkt som något tillfälligt. Allt krångel med myndigheter och sjukskrivningar har gjort att jag blivit kvar. Dessutom ligger mottagningen nära lägenheten och eftersom lönen är hyfsad och lyan dyr vågar jag inte släppa. Kanske jag är feg, barn är så mycket rakare och roligare, men jag har också funderat på andra jobb. Får se, det kanske blir något annat framöver.

Som vuxen hamnade jag i två skov. Två gånger bromsade livet in och tvingade mig att krypa ihop i ett unket tillstånd av smärta och utmattning. Jag kände mig fasthållen och nertryckt. Musklerna tynade, hela kroppen kliade och fjällade och jag var som en gamling, trots att jag vid första skovet inte ens hunnit bli trettio. Under åren mellan skoven mådde jag ganska bra.

När jag kom igång igen efter andra skovet ändrades livet. Enligt mina barn blev jag "onormal". Jag gick ner till 60% arbete, började leva spartanskt och släppte det konventionella liv jag dittills trängt in mig i. En person sade en gång att konstnärer blir riktigt bra först när de är åttio. Då har de slutat att anpassa sig, struntar i vad andra tycker och kör sitt eget race fullt ut. Något liknande tycker jag faktiskt att jag kan säga om mig själv, trots att jag då bara var 38. I två omgångar hade jag varit som en döende och efter den manglingen hade normen och "det vanliga" förlorat sin charm.

Då fick jag upp ögonen för det inre, började läsa en massa

spännande böcker, kom igång att meditera, gick på målarkurser och vid sidan av några kurser i shamanism och healing. I början var nog den yttre världen så hård och jobbig att jag flydde till den inre men sedan var jag fast. Det inre var diffust, jag upplevde inte mycket, men det lockade och kändes på något sätt mer beständigt. Jag har alltid velat förstå hur saker och ting hänger ihop och plötsligt tyckte jag att jag fick logiska förklaringar.

Skogens frihet

Systemern fortsatte att andas djupt och njutningsfullt och med välbehag såg hon solskenet sila ner genom trädkronorna. Med ett ryck vände hon huvudet när brodern plötsligt brast ut i skratt. Han lutade huvudet bakåt, böjde sig framåt och skrattade av hjärtans lust. Självklart smittades hon. Så otroligt skönt att vara ute i det fria igen.

Glädjen spred sig i kroppen och de började springa. Nu var de en bit upp i tjugofemårsåldern. I farten släppte de varandras händer, kryssade mellan träden och hoppade över stenar och stubbar. Stötte de på kullfallna träd eller flyttblock klättrade de över dem men sedan bar det av igen. Emellanåt strosade de istället i lugn och ro medan de njöt skogens skönhet och sin egen frihet. De rörde sig snett ner genom skogen, brodern lite framför, hon bakom, och närmade sig sjön.

Vid strandkanten var de förbi trettiofemårsåldern. Där sjön försvann i fjärran såg de ett strålande vitt ljus och vände stegen ditåt. Snön och isen hade tinat och vattnet låg nästan spegelblankt. Luften var behaglig och i stort sett stilla men helt plötsligt kom den i rörelse. Vinden växte sig hastigt allt våldsammare, blåste systemern och brodern rätt i ansiktet och de skyndade sig att böja huvud och rygg. Tätt samman parerade de stormen som rev och slet i dem och dubbelvikta stretade de sakta framåt. Systemerns hand sökte sig in i broderns.

Lika hastigt som stormen byggts upp bedarrade den och de två rätade på sig, andades ut och kunde gå normalt igen. Prome-

naden fortsatte på den smala, steniga strandremsan, och sjön låg återigen stilla vid deras sida. Systemen såg ut över vattenytan och ögonen drogs till något som rörde sig. Det var bara några meter ut och strax förstod hon att det var vattnet självt som var i rörelse. Det hon tittade på var en vattenvirvel. Luft och sjövattnet sögs med kraft neråt i en smal, hastigt roterande tratt. En god stund såg hon drömmande på den och fann den märkligt vacker. Det grönblå vattnet drogs in mot virveln, roterade allt snabbare och sögs ljudlöst över kanten. Med väldig fart försvann det sedan ur sikte ner i djupet tillsammans med luften i strömvirvelns mitt.

En förvissning slog rot i henne att hon egentligen bara förhalade det oundvikliga. Hon själv var menad för virveln. Hur ögar hon än ville det skulle hon komma att sugas in i den och dras ner i djupet.

Som hypnotiserad stirrade hon på den fruktansvärda företeelsen samtidigt som rädslan obönhörligt växte. Hon var kallad, hon måste ner i den, in i den. Än så länge kunde hon stå emot. Hon var som vattnet på kanten av virveln men det var ofrånkomligt att hon strax skulle sugas ner. Det kalla skrämmande vattnet, det övermäktiga suget, de dränkande okända bråddjupen.

När skräcken nått full styrka och övermannat henne befann hon sig plötsligt i sjön. Virveln rev omedelbart tag i henne och hon sögs in i den, snurrade runt, drogs med kraft neråt och var redan under vattnet. För första gången var brodern efter men med sin ena hand höll hon desperat fast i hans. Han var hennes livlina.

Den våldsamma virvelströmmen saknade all barmhärtighet, sög sig fast runt henne som en kvävande järnhand men systemen fokuserade enbart på att hålla fast brodern. Genom de kaotiska bubblorna och vattenrörelserna ovanför i det ljusare vattnet anade hon honom. Men hur hårt hon än höll började broderns

hand sakta glida ur hennes. Medan hon slungades runt kände hon hur han obevekligt halkade ur hennes grepp. Desperat lyckades hon manövrera upp sin andra hand och försökte låsa båda runt den älskade. Utan framgång. Krafterna som drog isär dem var långt större än dem hon själv kunde uppamma.

Till sist höll hon bara krampaktigt runt broderns fingrar och slutligen gled även de ur hennes grepp. Utom sig såg hon hur han hastigt försvann uppåt medan hon lika ihärdigt som förut handlöst sögs ner i mörkret.

Byn och brottet

Byn låg och badade i eftermiddagssolen. De enkla husen liknade tipis men var byggda av hårda plattor av ett "krispigt" material, kanske gjort av delvis sammansmält sand. En loj stämning hade spritt sig och invånarna sysslade i tysthet med sitt eller sträckte behagfullt ut i skuggan och tog sig en siesta. Barnen däremot styrdes av andra naturlagar. Uppspelta sprang de i en löst sammanhållen flock kors och tvärs i öppningen mellan husen och ingen förutom de själva förstod lekens villkor. Nakna fötter rörde sig lätt över sanden, små hjärtan bultade ivrigt och solens värme eldade på med ännu mer energi.

Påpassliga som små djur höll de sig på behörigt avstånd från varann men nu och då sprang två av dem ihop, viskade något till varann och plötsligt hade lekens förutsättningar ändrats. Leia märkte att Kiro tittade på henne och genast vinkade hon i smyg med sitt lillfinger så att ingen annan skulle se. Med ett leende uppfattade Kiro signalen och vips kilade de fram till varandra, ställde sig tätt ihop och viskade så att ingen annan hörde. Kiro brunbrända och barnsligt mulliga överkropp hävdades och sänktes i takt med de snabba andetagen. Hans livliga, mörka ögon glittrade och kvickt kom de överens om nästa drag. Lika hastigt rusade de ifrån varann igen och redan hade leken tagit en ny vändning.

Leia var sex år och de unga föräldrarnas enda barn. Somliga tyckte att även mamman såg ut som ett barn och trots pappans ungdom beskyddade han instinktivt både henne och flickan. Så

länge de vistades i den lilla byn var allt bra, men ute i den stora världen hade de klarat sig bättre om även mamman hade vetat lite mer. Då kanske de fortfarande hade haft kvar Leia. Vad som pågick i det som i folkmun kallades "Borgen" visste mamman ingenting om och resan till staden bestämdes så hastigt att pappan inte hann berätta.

Skyggt gled Leia in bakom mamman och försökte gömma sig i hennes kjolar. Den främmande mannen talade mjukt och förtroligt men även mamman blev blyg och försagd och visste inte hur hon skulle bete sig. Hon var van att umgås med byborna och denna väldiga plats med alla främmande människor, ljud och lukter gjorde henne omtumlad. Framförallt kände hon sig otrygg utan sin man. Han hade lämnat henne en kort stund och det skulle han ångra resten av sitt liv. Utan att förmå sig själv att svara vände sig mamman osäkert om efter honom men karlen framför henne talade snabbt vidare. Hon kikade under lugg och märkte att det gick lika bra att vara tyst.

Plötsligt hördes en välkänd röst och hon vände sig snabbt ditåt. Det var hennes man som upprört ropade och med uppspärrade ögon såg hon hur han trängde sig genom folkhopen medan han vilt viftade med armarna. Så snabbt han kunde tog han sig fram för att nå sin hustru och försökte med yviga gester få henne att förstå att hon skulle dra sig undan vakten som talade med henne. Mamman drog instinktivt ihop sig och handen sökte sig till Leia som vettskrämd klamrade sig fast i henne.

Nu hände allt på en gång och det blev ett väldigt tumult. En okänd person slog med ett enda slag omkull pappan samtidigt som vakten framför mamman dök ner på Leia. Plötsligt hade Leia två järnhårda nävar om livet och hon skrek för full hals och hakade sig med armar och ben fast i mamman. Även mamman skrek gällt, vände sig och slog armarna runt sin flicka. Vaktens brutala grepp veknade dock inte och hans råa styrka

skulle övermanna båda. En kort stund var allt en vild kamp, armar knakade, ben sparkade, naglar rev, kläder tånjdes och slets nästan itu och skriken var öronbedövande. Men strax för Leia med ett ryck ut ur sin mammas varma grepp, vakten slängde upp henne på axeln och sprang tungt därifrån.

I vild panik sparkade och slingrade sig Leia för att komma loss och vakten hade fullt sjå att hålla fast de ettriga benen och den smala, hala lilla kroppen. Armarna kunde han inte göra något åt och Leia slog med nävarna mot hans rygg och rev hans nacke blodig medan hon såg sin skrikande mamma hållas fast av två okända män. Leia blinkade hårt, hon ville få bort tårarna för att kunna se men trots att blicken klarnade en aning försvann mamman förfärande snabbt i folkvimlet. Strax slöt sig massan om henne och Leia kunde inte se henne mer.

Barnträdgården

Solen sken oförtrutet på den hårt trampade sandjorden och på barnträdgårdens höga och bleka mur. Flickorna lekte stillsamt i små grupper eller för sig själva och i mitten satt "mamman" på sin vanliga plats. Hon var ymnig, lugn och snäll och spred en trygg och hemlik känsla. Leia tyckte egentligen om både henne och de andra flickorna men det var sällan som lekarna blev riktigt roliga. Om kvällarna brukade hon inte minnas vad de gjort under dagen.

När hon låg där i sin säng och tittade upp i taket verkade det som om hon dagen lång bara tänkt på barnen där hemma. Den roliga leken de så ofta lekte hade hon försökt lära flickorna här men de förstod inte. Eller så ville de inte. Leia hade hur som helst gett upp. Hon längtade så innerligt efter Kiro. Här fanns ingen som var så där glad, påhittig och rolig som han. Det fanns överhuvudtaget inte en enda pojke, och inga män heller. Men allra mest längtade hon förstås efter mamma och pappa. Hur klarade de sig utan henne? Det måste vara förfärligt tyst och tråkigt där hemma nu.

Huset som flickorna bodde i var byggt av samma sorts stenar som muren. Allt såg solblekt ut. Ibland stod flickorna på tå med ryggen mot muren för att se över taket bortom "deras" hus. Då kunde de se flera tak på allt högre byggnader. Mamman tyckte inte om när de gjorde så och när hon ertappade dem schasade hon genast bort dem. Hon menade att det inte angick dem vad som låg utanför barnträdgården. I sinom tid och i takt med att

de växte upp och blev klokare skulle de få komma allt längre in i Borgen.

När mamman inte var i närheten kunde flickorna viska om vad som fanns längre in och tillsammans fantisera om hur det såg ut där och vad de skulle få göra när de kom dit. Men vad som fanns i mitten av palatset vågade de knappast ens viska om. När en ny flicka en gång öppet frågade om tornspiran fick hon en örfil. Det var enda gången Leia sett någon få smäll. När Leia inte tänkte på byn, Kiro och föräldrarna funderade hon ofta på spiran. Hon hade sett den resa sig över de andra taken och tyckte att den var säregen och vacker. Den såg på något sätt stolt ut. En mitt som alla andra byggnader tycktes kretsa kring.

Mognad

I efterhand tedde sig livet i barnträdgården underbart sorglöst. Nu var leken under bar himmel över och Leia gick i skola en bit in i palatset. Både i skol-, mat och sovsalarna var väggarna blå-grå. En hel del av undervisningen var individuell. De kvinnliga lärarna höll en stram disciplin och dagarna var strikt schema-lagda. Utrymme för lek fanns inte och även tiden för drömmar och längtan var liten. Med årens gång blev skoldagarna ännu längre, tiden för egna tankar krympte och till slut försvann den i stort sett helt.

Efter flera år inträffade något som gjorde Leia osäker. Brösten hade knoppats men nu hände också något med underlivet. Hon blev orolig. Systemen som brukade ta hand om kroppsliga åkommor förde Leia till ett rum hon aldrig sett förut och i och med det började märkliga saker hända. I ett slag var visst skoltiden förbi. Leia fick veta att hon nått den mognad, vishet och självständighet som krävdes. Hon hade uppnått själva mognadsögonblicket och hennes liv var på sin renaste och ädlaste höjd.

Flera systrar kom in med handdukar, små flaskor, borste, kam och en ljus, hopvikt klädnad. De tog hand om Leia och tvättade, smorde och kammade henne. Hon ville själv ta på sig dräkten men det gick inte för sig. Två systrar klädde henne och den ena ordnade en god stund med snörningen bak i ryggen. Klädnaden liknade en slags klänning och trots att tyget var grovt satt den ganska bra när den dragits åt lite. Samtidigt som systrarna

pysslade med Leia fortsatte de att berätta om vad hon uppnått. Innan hade hon, precis som skolans övriga flickor, varit för ung. Då hade hennes livsfrukt varken haft tillräcklig kunskap, vishet eller erfarenhet. Senare i livet skulle livskraften falna och livsfrukten bli uttjänt. Kvinnorna fnissade och en av dem stötte till en annan. Exakt där hon var, vid könsmognaden, vaknar den. Då är den ren, sann, obefläckad och kysk. Ögonen har öppnats men inget förfulande har ännu slunkit in. *Då* är rätt tillfälle.

I ett slag försvann kvinnorna ur rummet och Leia lämnades ensam. I tystnaden trevade hennes tankar. Jag är ... redo. Hon sträckte på sig, drog in väldoftan av oljorna och såg ner på sin ljusa dräkt. Medan hon med handflatan kände på det grova tyget fylldes hon av stolthet. Hon kände sig lika vacker, ren och vaken som systrarna sagt. Det var länge sen hon tänkt på Kiro och föräldrarna men nu dök de upp i minnet. Vad var hon redo för? Skulle hon sluta skolan och komma tillbaka till byn? Var hon redo att återse ...

Hon log, ögonen tårades och hon såg åt sidorna som om hon trodde att någon hade hört henne. Då uppfångade hon ett ljud. Det var dovt och tycktes komma långt bortifrån men medan Leia höll andan och lyssnade växte det sig hastigt starkare. Strax förstod hon att det måste vara ljudet av en mängd fötter och stegen lät bestämda och tunga. Förmodligen var det många vuxna som närmade sig i snabb takt. Leias hjärta bultade vilt och kvickt vände hon sig om mot dörren där systrarna försvunnit. Rummet hade bara två dörrar och trampet hördes bakom den hon aldrig sett öppnas. Hon ville fly in i skolan till de andra flickorna men innan hon hunnit röra sig vände hon sig hastigt om igen.

Svetten trängde fram i händer och panna men som i en ond dröm var det nästan omöjligt att få kroppen att röra sig. Hon fortsatte att stirra på den okända dörren samtidigt som hon för-

siktigt trevande lyckades backa en aning. De bestämda stegen var helt nära nu och med ens stannade de. I ett slag upphörde trampandet och det blev dödstyst. Leia stod som fastnaglad, det bultade i öronen och hon spände sig till det yttersta för att försöka uppfånga något ljud från andra sidan. Det kom inget. Allt var fullkomligt tyst. Då for plötsligt dörren upp.

Viktorias granne hade mördat henne i ett tidigare liv. Aversionen mellan dem trissades upp, han fick henne uppsagd från lägenheten och med det gick hennes trauma igång. Mordet hade varit rituellt och tillsammans med en mängd andra atlantiska ungdomar hade hon inte bara offrats utan även fråntagits möjligheten att återfödas. Det som kunde ha gett henne en framtida fysisk kropp hade avlägsnats för att ingå i det väldiga experimentet: Att skapa Gud.

I mörker, smärta och sjukdom förstod Viktoria med ens att hon behövde delfinerna och Hawai'i. Vulkangudinnan Pele och Mu Leilani knuffade ut henne i eld, vrede och glödande lava. Efter den manglingen var hon redo att möta sin baneman.

Rebecka Vik är sejdare, en nordisk klarseende med inriktning på naturen och människans samspel med den. Hon delger sina erfarenheter och lär andra genom sitt författarskap, kurser och föredrag.

ISBN 978-91-519-0183-1

9 789151 901831 >